

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

Nr. 20.644 van 17 december 2008
in de zaak RvV X/ IV

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Keniaanse nationaliteit te zijn, op 17 oktober 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 september 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 18 november 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 december 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat S. MICHOLT en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NABERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Keniaans staatsburger te zijn, van Kikuyu origine en afkomstig van Nyeri, Central Province. In 2004 verhuisde u naar Nairobi waar u samenwoonde met een vriend, (W. O.), en souvenirs verkocht aan toeristen op de Masai Market. Vanaf augustus 2006 werden u en uw collega's afgeperst door leden van de Mungiki sekte aan wie u een beschermingstoelage diende te betalen. Als lid van het handelaarscomité ging u mee klacht neerleggen bij de politie tegen deze praktijken. Na de tweede klacht werd het aantal politiepatrouilles verhoogd en stopte het probleem even. Na een tijdje stopten de patrouilles echter en werden de handelaars weer afgeperst. Omdat jullie klacht hadden ingediend werden jullie bovendien bedreigd. Op 11 november 2006 werd u op weg van het werk naar de bushalte tegengehouden door 5 mannen die u bij uw naam aanspraken. Ze verweten u dat u anderen aanzette om de beschermingspremie niet te

betalen. Nadat ze u van uw geld en telefoon beroofd hadden, namen ze u mee in hun pick up. Zonder u de weg te vragen reden ze naar uw huis. Daar gooiden ze alles overhoop en gaf u hen nog 25.000 Shilling. Even later kwam uw huisgenoot (W. O.) toe en werd ook hij van zijn geld beroofd. Daarna werden jullie verplicht te vrijen in hun bijzijn omdat ze jullie ervan verdachten homoseksueel te zijn. U probeerde op hen in te praten en na verloop van tijd besliste een van hen dat het genoeg was geweest. Ze zouden hun missie later afmaken en vertrokken. Na aandringen van (W.) gaven jullie deze feiten aan bij de politie van Pangani. Diezelfde nacht nog kwam de politie naar het huis. Jullie legden verklaringen af en de burens werden ondervraagd maar bleken niet bereid te spreken.

Omdat u onvoldoende geld had om uw zaken verder te zetten besloot u naar Nyeri terug te keren om aan geld te geraken. Daar had u land van uw ouders geërfd en wilde u er een deel van verkopen. Aanvankelijk weigerden uw ooms dit te doen maar u kon hen er toch van overtuigen de helft te verkopen. U vertrok onmiddellijk na de verkoop terug naar Nairobi omdat u niet welkom was in Nyeri. Uw ooms verweten u immers dat u samenwoonde met een man en u vreesde dat de Mungiki u ook in Nyeri zou terugvinden.

Omdat de Mungiki nog steeds naar u op zoek was besloot u enkele dagen na uw terugkeer naar Namanga te gaan om te zien of u daar zaken kon doen. De zaken gingen goed tot in februari 2007 toen uw stand op de lokale markt tijdens de nacht vernield werd door onbekenden. U ging naar de politie om klacht in te dienen maar de agent stelde zich vijandig op. Na enig aandringen van uwentwege werd u zelfs opgesloten. Toen u de volgende ochtend in vrijheid werd gesteld, kreeg u te horen dat u de stad moest verlaten en u anders beschuldigd en opgesloten zou worden voor om het even wat. Diezelfde avond nog vertrok u richting Mombasa. U begon er dezelfde zaken te verhandelen, maar dan op het strand. Hiervoor moest u een soort toetredingsbijdrage betalen aan een kartel. Omdat u echter zo goed verkocht werd u ervan beschuldigd zich te prostitueren. Daarom werd u gevraagd een extra bijdrage te betalen, hetgeen u weigerde daar u zich niet prostitueerde. U mocht er niet meer werken en indien u zou terugkomen zouden ze u in elkaar slaan. Dit belette u er echter niet van uw handel verder te zetten, alleen werkte u nu minder. Economisch ging het nog steeds goed maar u was bang dat de Mungiki u zou vinden.

U leerde een zekere (S.) kennen aan wie u uw problemen toevertrouwde. Hij bracht u in contact met een blanke man, (B.), die u voor 150.000 Shilling naar België bracht. Jullie reisden per vliegtuig en kwamen in België aan op 18 april 2007. Dezelfde dag nog vroeg u asiel aan.

Uw asielaanvraag werd op 19 oktober 2007 door het CGVS afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U diende tegen deze beslissing op 5 november 2007 een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Als gevolg van de in Kenia heersende veiligheidssituatie na de presidentsverkiezingen van 27 december 2007 besloot het CGVS evenwel tot de intrekking van voormelde beslissing van 19 oktober 2007, waarna u voor een bijkomend gehoor werd opgeroepen. Tijdens dit gehoor verklaarde u dat de tribale problemen in Kenia nog steeds aanwezig zijn en dat mensen er verdwijnen en vermoord worden. U vreest dat (W.) vermoord is aangezien uw zus hem maar één keer heeft gezien. U vreest bovendien dat uw problemen met de Mungiki sinds de verkiezingsperiode erger zouden zijn.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk maakt dat in uw hoofde een “gegronde vrees voor vervolging” zoals bepaald in de Conventie van Genève of een “reëel risico op het lijden van ernstige schade” zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in aanmerking kan worden genomen. U legde immers een aantal vage, incoherente en tegenstrijdige verklaringen af die de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag ernstig ondermijnen.

Betreffende uw beweerde problemen met de Mungiki sekte in Nairobi verklaarde u tijdens het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken (verder DVZ) dat, toen er een einde kwam aan het verhoogde aantal politiepatrouilles, de handelaars opnieuw lastig

gevallen werden door de Mungiki maar dan als ze terugkeerden naar huis: “ze kwamen dus niet meer naar de markt maar agresseerden ons dicht bij huis” (gehoorverslag DVZ, nr. 41). Tijdens het gehoor op het CGVS verklaarde u echter dat u en uw collega’s enkel op de markt afgeperst werden (gehoorverslag CGVS van 20 juli 2007, p. 20). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid bleef u erbij dat jullie enkel op de markt problemen ondervonden en dat, als het dichterbij huis zou zijn, het een gewone diefstal zoals alle andere zou betreffen (gehoorverslag CGVS van 20 juli 2007, p. 20), wat echter geen afdoende verklaring is voor de vastgestelde tegenstrijdigheid.

Voorts verklaarde u op DVZ dat, toen de 5 Mungiki leden bij u thuis waren, ze u niet alleen verweeten dat u met een man samenleefde maar tevens dat hij van een andere stam was (gehoorverslag DVZ, nr. 41). Op het CGVS verklaarde u echter dat ze waarschijnlijk wel wisten dat hij Luo was, omdat ze veel over jullie wisten en omdat de Luo donkerder van huid zijn dan de Kikuyu, maar stelde u tot tweemaal toe dat ze er niets over zeiden (gehoorverslag CGVS van 20 juli 2007, p. 17). Ook betreffende het bedrag dat ze u die avond afhandig maakten legde u tegenstrijdige verklaringen af. Zo verklaarde u op het CGVS dat het ongeveer 30.000 Keniaanse Shilling was, meer bepaald 25.000 Shilling die u thuis had liggen, het geld dat u op zak had die avond en het beetje dat (W.) op zak had (gehoorverslag CGVS van 20 juli 2007, p. 17). In het gehoorverslag van DVZ, dat u overigens werd voorgelezen in het Engels waarna u het ondertekende voor aanvaarding, staat daarentegen te lezen dat het 60.000 Shilling betrof (gehoorverslag DVZ, nr. 41), wat met andere woorden het dubbele is en een aanzienlijk hoger bedrag is.

Verder legde u weinig coherente verklaringen af betreffende de “missie” die uw belagers die avond moesten volbrengen. Zo verklaarde u in eerst instantie dat ze zeiden dat ze u “moesten vermoorden, hun missie afwerken” (gehoorverslag CGVS van 20 juli 2007, p. 14). Later verklaarde u echter dat ze niet zeiden wat hun missie was maar dat ze u waarschijnlijk moesten vermoorden (gehoorverslag CGVS van 20 juli 2007, p. 15 en 16-17). Gevraagd waarom ze dan hun missie niet afwerkten dacht u dat u gewoon geluk had die keer; ze zeiden dat ze hun missie later zouden afwerken (gehoorverslag CGVS van 20 juli 2007, p. 16-17). Het is weinig overtuigend te noemen dat u niet duidelijk het onderscheid kan maken of uw belagers u werkelijk met de dood hebben bedreigd, dan wel of dit een vermoeden van uw kant is.

Betreffende de redenen waarom u niet in uw geboortedorp Nyeri kon blijven verklaarde u tijdens het gehoor op DVZ dat u daar sinds de dood van uw moeder problemen had omdat uw moeder van hekserij werd beschuldigd, en dat uw familie u eveneens verweet dat u geen kinderen had en met een man samenwoonde (gehoorverslag DVZ, nr. 41). Tijdens het gehoor op het CGVS liet u echter na uw probleem als gevolg van de beschuldigingen aan het adres van uw moeder te vermelden hoewel u tot tweemaal toe werd gevraagd welke problemen u in Nyeri had. U stelde enkel dat uw familie niet wilde dat u bleef omdat u met (W.) samenleefde, dat u er geen zaak kon beginnen en dat de Mungiki u ook in Nyeri zouden vinden (gehoorverslag CGVS van 20 juli 2007, p. 23). **Betreffende de problemen die u in Namanga ondervond** legde u eveneens incoherente en tegenstrijdige verklaringen af. Zo verklaarde u op DVZ dat de zaken goed gingen tot januari, tot de handelaars u verweeten waarom u Nairobi had verlaten, dat u homoseksueel was en dat u hen dezelfde problemen bracht. Ze zeiden dat Namanga niet ver was van waar de Mungiki trainingskampen hadden en dat u daar ook gemakkelijk kon gedood worden. U veronderstelde dat de handelaars op de hoogte waren gebracht door de mensen die jullie bevoorraden en u werd heel angstig (gehoorverslag DVZ, nr. 41). Tijdens het gehoor op het CGVS verklaarde u daarentegen dat de zaken in Namanga goed gingen tot februari 2007 toen uw kraam op de markt vernield werd en u vervolgens een nacht in de cel moest doorbrengen (zie verder). Gevraagd of u er nog andere problemen had, antwoordde u ontkennend maar stelde u er wel te vrezen voor de Mungiki omdat zij een trainingskamp in de buurt hadden. U verklaarde hiervan echter al op de hoogte te zijn geweest nog voor u naar Namanga vertrok, wat uw beweerde vrees (ten aanzien van de Mungiki in Namanga) uiteraard sterk nuanceert. Gevraagd waarom u dit wetende toch naar Namanga ging, antwoordde u zelfs dat Namanga een kalme stad is en dat als u low profile zou blijven u er waarschijnlijk geen problemen zou ondervinden

(gehoorverslag CGVS van 20 juli 2007, p. 27). Voorts verklaarde u tijdens het eerste gehoor op het CGVS meermaals dat de handelaars in Namanga niet wisten dat u in Nairobi samenwoonde met een man en dat er nooit iets gezegd werd over homoseksualiteit, ook nadat u geconfronteerd werd met de eerdere verklaringen die u hieromtrent aflegde op DVZ (gehoorverslag CGVS van 20 juli 2007, p. 28 en 34-35). Ten andere verklaarde u voor het Commissariaat-generaal niet homoseksueel te zijn (gehoorverslag CGVS van 20 juli 2007, p. 33). Eveneens in strijd met uw eerdere verklaringen op DVZ verklaarde u te veronderstellen dat de handelaars in Namanga niet wisten waarom u Nairobi verliet maar wel te vrezen dat een van jullie bevoorraders tot de Mungiki zou behoren en ze het zo te weten zouden kunnen komen. U stelde uitdrukkelijk dat de handelaars u er alvast niets over zeiden (gehoorverslag CGVS van 20 juli 2007, p. 28). Op het einde van het gehoor op het CGVS dacht u daarentegen dat de handelaars wel op de hoogte waren van uw beweerde problemen met de Mungiki sekte in Nairobi en verklaarde u dat ze het op een onrechtstreekse manier ter sprake brachten, bijvoorbeeld door te zeggen dat in Namanga dezelfde problemen met Mungiki zouden kunnen komen als in Nairobi (gehoorverslag CGVS van 20 juli 2007, p. 34-35). U legde hieromtrent dan ook uiterst incoherente en zelfs tegenstrijdige verklaringen af. Daarenboven verklaarde u tijdens het laatste gehoor op het CGVS in strijd met uw eerdere verklaringen op het CGVS, dat de mensen in Namanga wel op de hoogte waren van het feit dat u in Nairobi met (W.) samenwoonde en dat ze u ervan verdachten homoseksueel te zijn. Zo werd zelfs uitdrukkelijk over u gezegd "he is gay" (gehoorverslag CGVS van 27 augustus 2008, p. 8), terwijl u tijdens het eerste gehoor op het CGVS uitdrukkelijk verklaarde dat in Namanga niets gezegd werd over homoseksualiteit (gehoorverslag CGVS van 20 juli 2007, p. 34-35). Verder verklaarde u tijdens het gehoor op DVZ dat uw kraam in de nacht van 4 op 5 februari volgens omstaanders vernield werd door leden van de Mungiki sekte. Omdat ze geen problemen wilden met de sekte wilden ze dan ook dat u vertrok (gehoorverslag DVZ, nr. 41). Tijdens het gehoor op het CGVS verklaarde u daarentegen tot tweemaal toe dat niemand u vertelde wie uw spullen vernield had; ze zeiden dat ze niets zagen omdat het gedurende de nacht gebeurde (gehoorverslag CGVS van 20 juli 2007, p. 25-27).

Betreffende uw beweerde problemen in Mombasa dient ten slotte opgemerkt te worden dat u op DVZ verklaarde dat u er op het strand kon werken maar dat u daarvoor de politie diende om te kopen. Op het CGVS verklaarde u daarentegen dat u een soort toetredingsbijdrage diende te betalen aan een kartel dat niets te maken heeft met de politie (gehoorverslag CGVS van 20 juli 2007, p. 29-31). U verklaarde eveneens dat u problemen kreeg met dat kartel omdat ze dachten dat u zich prostitueerde zonder daarvoor de vereiste bijdrage te betalen (gehoorverslag CGVS van 20 juli 2007, p. 30). Tijdens het gehoor op DVZ verklaarde u echter enkel dat u het voorstel kreeg u te prostitueren, zonder te vermelden dat u hiervan beschuldigd werd of hieromtrent problemen ondervond (gehoorverslag DVZ, nr. 41).

Gelet op voorgaande vaststellingen dient besloten te worden dat uw verklaringen op een aantal essentiële punten dermate vaag, incoherent en tegenstrijdig zijn dat geen geloof meer kan gehecht worden aan uw asielrelaas. Wat de actuele veiligheidssituatie in uw land van herkomst betreft, dient volgende vaststelling te worden gemaakt. Artikel 48/4 § 2 c van de wet van 15 december 1980 vermeldt dat een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, beschouwd wordt als 'ernstige schade' die aanleiding kan geven tot het toekennen van het statuut van subsidiaire bescherming, voor zover er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat die persoon een reëel risico zou lopen op dergelijke schade (artikel 48/4 § 1).

Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde gezaghebbende bronnen en literatuur door CEDOCA, blijkt dat op dit ogenblik de situatie in Kenia niet van die aard is dat er sprake kan zijn van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Niettegenstaande het land werd getroffen door uitspattingen van geweld in januari en februari 2008, volgend op de verkiezingen van december 2007, bedaarden de gemoederen eind maart 2008 en vinden er niet langer aanhoudende gevechtshandelingen plaats. De tussenkomst van

oud-secretaris-generaal van de VN, Kofi Annan, op 28 februari 2008, heeft geresulteerd in een akkoord tussen de twee hoofdrolspelers, president Mwai Kibaki en zijn opponent Raila Odinga. Op 16 april 2008 kwam een regering van nationale eenheid tot stand waarbij Mr. Odinga werd benoemd tot eerste minister. Op dit moment is er bijgevolg geen internationaal of binnenlands gewapend conflict aan de gang in Kenia, zodat burgers er niet langer een risico lopen om slachtoffer te worden van willekeurig geweld in het kader van een dergelijk conflict.

Gevraagd of u nog iets wenste toe te voegen aan uw asielrelaas in het licht van de spanningen na de verkiezingen van december 2007, antwoordde u dat men in de huidige omstandigheden als Kikuyu enkel terug kan naar Central Province - waar u afkomstig van bent -, maar dat men daar met het probleem van de Mungiki geconfronteerd wordt. Bovendien zou de Mungiki als gevolg van het verkiezingsgeweld meer macht vergaard hebben zodat uw problemen met hen als gevolg hiervan nu alleen maar erger zouden zijn (gehoorverslag CGVS van 27 augustus 2008, p. 5-7). Zoals reeds vermeld kan, gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen, echter geen geloof gehecht worden aan uw beweerde problemen met de Mungiki. De door u neergelegde internetartikels betreffende de Mungiki sekte zijn niet van aard deze vaststellingen te wijzigen daar de kwestieuze artikels algemeen van aard zijn en u er niet in vermeld wordt. Verder berusten uw verklaringen als zou (W.) iets overkomen kunnen zijn en (K.) eventueel het land zou verlaten hebben, louter op veronderstellingen uwentwege, die u op geen enkele manier kan staven (gehoorverslag CGVS van 27 augustus 2008, p. 4). U brengt derhalve geen enkel concreet element aan waaruit zou kunnen blijken dat u door de Mungiki zou gevisieerd worden. Voorts is het door u neergelegde internetartikel van de BBC betreffende de algemene veiligheidssituatie in Kenia - "Kenya: Struggling for peace" - evenmin van aard de eerder gemaakte vaststellingen betreffende de actuele veiligheidssituatie in Kenia te weerleggen. Het artikel beschrijft immers wel de situatie in augustus 2008 maar er blijkt niet uit dat er op dit moment een gewapend conflict aan de gang is in Kenia. Het door u neergelegde rijbewijs en uw handelslicentie bevatten tot slot enkel gegevens die niet onmiddellijk betwist worden en vormen geenszins een bewijs van de door u aangehaalde problemen.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststelling maakt u dan ook geenszins aannemelijk uw land uit "vrees voor vervolging" in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève te hebben verlaten of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een "reëel risico op het lijden van ernstige schade" zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Toronto-Vancouver, Butterworths, 1991, 84). De verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

3.1. Verzoeker voert de schending aan van artikel 1, A, (2) van het Vluchtelingenverdrag, de artikelen 48/3 en 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 en de materiële motiveringsplicht.

Aangaande de tegenstrijdigheden omtrent de problemen die hij in Nairobi zou gekend hebben, voert verzoeker aan dat hij niet onmiddellijk de link heeft gelegd tussen de verklaringen van een aantal handelaars die op weg naar huis werden lastiggevallen en de problemen met de Mungiki op de markt. Voor de Dienst Vreemdelingenzaken (verder: DVZ) heeft verzoeker deze link wel gelegd, doch tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (verder: CGVS) heeft hij slechts zijn eerste indruk weergegeven en niet de conclusie die hij later getrokken had.

Verzoeker wijst erop dat zijn verklaringen omtrent zijn gesprek met K., het hoofd van het handelscomité, welke hem meldde dat hij het gevoel had gevolgd te worden op weg naar huis, door de bestreden beslissing niet worden vermeld.

Met betrekking tot de gebeurtenissen op 11 november 2006, verklaart verzoeker dat hij in een emotionele chaos verkeerde en zich derhalve niet meer perfect kan herinneren wat er toen gezegd is, gelet op de extreme stress en de traumatische ervaring, waarbij hij gedwongen zou zijn te vrijen met W. in het bijzijn van de vijf mannen. Hij kan zich dus niet meer herinneren of zij hem ook verweten dat W. van een andere stam was en kan geen verklaring geven waarom hij bij DVZ stelde dat hij zich dit wel degelijk herinnerde. Verzoeker geeft aan dat hij wel vermoedt dat deze mannen wisten dat hij van een andere stam was aangezien zij zoveel over hem zelf wisten. Hij stelt verder dat hij evenmin weet waarom hij tijdens het gehoor bij DVZ verklaard heeft dat zij 60.000 shilling zouden hebben meegenomen en volhardt in zijn verklaring dat het 30.000 shilling betrof.

Wat de exacte missie was van deze vijf mannen weet verzoeker tot vandaag niet. Hij leidt enkel af dat ze hem wilden vermoorden aangezien hij en W. beroofd, geslagen en mishandeld werden. Zij zouden niet uitgesproken hebben dat dit hun missie was. Verzoeker verwijt het CGVS geen rekening te hebben gehouden met de stressvolle situatie waarin hij zich bevond. Hij wenst er tevens op te wijzen dat de details in zijn verklaringen niet werden opgenomen in de bestreden beslissing en hier geen rekening mee werd gehouden. Volgens rechtspraak van de Raad van State zouden de beweerde tegenstrijdigheden beoordeeld moeten worden in functie van het geheel der verklaringen. Verzoeker betoogt dat hij een precies en gedetailleerd verhaal heeft gedaan, hetgeen standvastig en samenhangend is, zowel qua hoofdzaak als details.

Met betrekking tot de redenen waarom verzoeker niet in Nyeri kon blijven, voert hij aan dat het probleem van hekserij met zijn moeder geen reden was waarom hij het land verlaten heeft, waardoor hij er niet aan gedacht heeft om dit te vermelden tijdens het gehoor. Hij verwijst hierbij eveneens naar rechtspraak van de Raad van State, waarin gesteld wordt dat niet alle gevallen van weglating mogen leiden tot het in vraag stellen van de goede trouw van de asielzoeker.

Wat betreft de problemen in Namanga, verklaart verzoeker dat de handelaars geregeld onrechtstreekse opmerkingen maakten, waaruit hij kon afleiden dat zij wisten dat hij homoseksueel was en dat hij problemen had met de Mungiki in Nairobi. Hij vermoedt dat zij via zijn leveranciers hiervan op de hoogte werden gebracht aangezien dit dezelfde personen betroffen als in Nairobi. Zijn problemen in Namanga zouden begonnen zijn op 5 februari 2007, toen hij op de markt aankwam en zag dat zijn stand vernield was. Verzoeker stelt dat niemand een beschuldigende vinger wou uitsteken en hij eerst niet dacht dat het de Mungiki waren geweest, doch door de manier waarop de mensen spraken vermoedt hij dat de Mungiki de schuldigen waren. Hij wijst er verder op dat hij de nabijheid van het opleidingskamp van de Mungiki vreesde, maar dat zijn drang naar overleven en zaken doen groter was en hij hoopte dat hij er geen problemen zou ondervinden indien hij zich "low profile" zou houden.

Aangaande verzoekers vermeende problemen in Mombasa, betoogt hij dat hij een bijdrage diende te betalen aan het "Kartel", waarvan nadien ook een deel aan de politie werd gegeven. Onrechtstreeks werd de politie dus wel betaald, waardoor de vastgestelde tegenstrijdigheid geen echte tegenstrijdigheid betreft.

Verzoeker verklaart dat hij ervan verdacht werd zich te prostitueren, op basis van de bloei van zijn handel, waardoor men een hogere vergoeding vereiste. Toen hij dit ontkende, zou men hem hebben voorgesteld zich toch te prostitueren. Verzoeker stelt dat hij dit onderscheid waarschijnlijk niet voldoende heeft duidelijk gemaakt bij DVZ. Het betreft volgens hem dan ook geen tegenstrijdigheid maar wel een gebrek aan volledige uitleg.

Met betrekking tot zijn identiteit en reisweg, voert verzoeker aan dat hij met behulp van een mensensmokkelaar op 17 april naar België is gekomen tegen een prijs van 180.000 shilling. Hij zou geen documenten hebben meegenomen uit Kenia en probeert om deze alsnog te bekomen. Hij zou één van zijn vrienden gecontacteerd hebben teneinde een geboorteakte te bekomen, doch hiervoor zijn de identiteitsbewijzen van beide ouders en van verzoeker nodig, hetgeen onmogelijk is.

Verzoeker betoogt dat de Mungiki verder oprukken in Kenia en zij professioneel georganiseerd zijn, met trainingskampen in het hele land, waardoor de kans zeer groot is dat je wordt ontdekt in een nieuwe stad indien je al problemen had met de Mungiki in een andere stad. Verzoeker wijst op zijn verklaringen voor het CGVS dat hij Kenianen kent die problemen hadden met de Mungiki in Nairobi en verhuisd waren, waarna zij dood werden teruggevonden. Hij verwijst naar een bijdrage van D. Vanheule, waarin wordt gesteld dat er ook vervolging bestaat telkens de feiten die gepleegd werden door particulieren door de overheid worden geduld of wanneer de overheid er niet in slaagt een effectieve bescherming te bieden. Tevens wordt erop gewezen dat een binnenlands vluchtalternatief veronderstelt dat verzoeker daadwerkelijk beroep had kunnen doen op de alternatieve bescherming en dat deze bescherming ook betekenisvol zou zijn.

Verzoeker werpt op dat de zogenaamde tegenstrijdigheden in zijn relaas ontstaan zijn door de mogelijkheid die hij kreeg om tijdens het gehoor voor het CGVS een meer gedetailleerde uitleg te geven over het verloop van de feiten. Tijdens het gehoor in juli 2007 zou vooral de nadruk gelegd zijn op de feiten die hem ertoe aangezet hebben om het land te verlaten, waardoor hij andere problemen weinig of niet toegelicht heeft. Er zou een verschillende klemtoon gelegd zijn tijdens de verschillende gehoren.

Verzoeker stelt dat hij tot op heden zelf niet zeker is of hij homoseksueel is. Door dit in het achterhoofd te houden kunnen vele van zijn verklaringen begrepen worden die onterecht incoherent, vaag of tegenstrijdig worden geacht.

Hij merkt op dat er tijdens het gehoor op 27 augustus 2008 geen vragen werden gesteld omtrent de zogenaamde tegenstrijdigheden.

Verzoeker wijst op de devolutieve kracht van het beroep en het feit dat de Raad over volheid van bevoegdheid beschikt, waardoor het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek kan onderworpen worden.

Hij legt ter zitting een aantal internetartikelen neer.

3.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

De Raad stelt vast dat verzoeker geen begin van bewijs bijbrengt aangaande zijn reisweg, hetgeen een negatieve indicatie inhoudt voor zijn geloofwaardigheid. Afgezien van een kopie van zijn rijbewijs en handelscertificaat, waaraan geen bewijswaarde kan worden gehecht, gelet op de manipuleerbaarheid van kopieën, brengt verzoeker evenmin bewijzen bij ter staving van zijn identiteit.

Waar in het verzoekschrift wordt aangehaald dat verzoeker op 17 april 2007 met de hulp van een mensensmokkelaar naar België kwam en hiervoor 180.000 shilling betaalde, kan worden opgemerkt dat hij voor DVZ alsook voor het CGVS verklaarde dat het 150.000 shilling betrof (administratief dossier A, stuk 3, p. 4; stuk 8, nr. 41).

De Raad merkt op dat verzoekers verklaring voor de vastgestelde tegenstrijdigheden omtrent de plaats waar hij en de andere handelaars aangevallen zouden geweest zijn door de Mungiki in Nairobi, een loutere *post factum* nuancering van zijn eerdere verklaringen betreft, hetgeen niet afdoende is ter weerlegging van de bestreden motivering. Dat hij voor het CGVS de link

niet zou hebben gelegd tussen het feit dat de handelaars onderweg zouden lastiggevallen zijn en de problemen met de Mungiki op de markt kan geenszins worden aangenomen gezien uit het gehoorverslag blijkt dat hij expliciet verklaarde dat ze hem enkel op de markt afpersten en wanneer hem vervolgens uitdrukkelijk gevraagd werd of ook zijn collega's enkel daar werden lastiggevallen, antwoordde verzoeker bevestigend. Er werd hem op het CGVS bovendien de kans geboden om de nuancering weer te geven die hij thans aanvoert gezien hij geconfronteerd werd met zijn verklaringen op DVZ, hetgeen hij echter nagelaten heeft te doen (administratief dossier A, stuk 3, p. 20).

Verweerder merkt terecht op dat deze tegenstrijdigheid een belangrijk element van verzoekers asielrelaas raakt, gezien het de plaats betreft waar de problemen met de Mungiki, de rechtstreekse oorzaak van zijn vrees, zich voordeden. Dat verzoeker verklaarde dat K. hem meldde dat hij het gevoel had onderweg gevolgd te worden, doet geenszins afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. De bestreden motivering blijft onverminderd staande.

Dat de incoherenties in zijn verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen van 11 november 2006 in Nairobi te wijten zouden zijn aan de traumatische ervaringen als gevolg van dit incident en de extreme stress die hiermee gepaard ging, waardoor hij zich niet kan herinneren of men hem ook verweet dat W. van een andere stam was en waarom hij voor DVZ verklaarde dat hij 60.000 shilling diende te betalen, wordt door de Raad niet afdoende geacht. Verweerder merkt terecht op dat redelijkerwijs kan verwacht worden dat bepaalde ervaringen dermate in iemands geheugen gegrift staan dat deze persoon daar in een later stadium nog een correcte en coherente beschrijving van kan geven, ook al hebben deze gebeurtenissen een zware indruk nagelaten. Bij het CGVS werd hij expliciet gewezen op het feit dat eventuele problemen gemeld dienden te worden, hetgeen hij echter nagelaten heeft te doen (*ibid.* p. 1, 36). De aanvoerde geheugenproblemen, waarvan overigens geen begin van bewijs wordt bijgebracht, kunnen derhalve geen verklaring bieden voor de vastgestelde tegenstrijdigheden, welke afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van verzoekers relaas.

Dergelijk argument wordt evenmin afdoende geacht ter weerlegging van de bestreden motivering omtrent verzoekers incoherente en weinig aannemelijke verklaringen wat betreft de "missie" van zijn belagers.

Dat verzoeker de beschuldiging van hekserij van zijn moeder niet vermeldde tijdens het gehoor op het CGVS omdat dit geen reden voor zijn vlucht zou uitmaken, vormt geenszins een afdoende verschoning voor de lacunes in zijn verklaringen hieromtrent. Er werd hem immers niet gevraagd naar de redenen waarom hij zijn land van herkomst verlaten heeft, maar wel expliciet naar de redenen waarom hij niet in Nyeri zou kunnen blijven (*ibid.*, p. 23).

De bestreden beslissing merkt verder terecht op dat verzoeker voor DVZ verklaarde dat hij sinds januari problemen had in Namanga, omdat men hem verweet dezelfde problemen te veroorzaken als in Nairobi en omdat hij homoseksueel was, terwijl hij tijdens het eerste gehoor voor het CGVS verklaarde dat de problemen begonnen in februari, waarbij hij uitdrukkelijk stelde dat er nooit iets gezegd werd over homoseksualiteit, de handelaars daar niet wisten dat hij samenleefde met W. en zij evenmin op de hoogte waren van de redenen waarom hij Nairobi had verlaten. Op het einde van dit gehoor nuanceerde hij zijn verklaringen echter en gaf hij aan dat de handelaars wel op de hoogte waren, hetgeen ze echter op een onrechtstreekse manier ter sprake brachten. Tijdens het tweede gehoor voor het CGVS verklaarde verzoeker dan weer dat men hem er wel degelijk van verdacht homoseksueel te zijn en men zelf wist dat hij met W. samenwoonde. In het verzoekschrift beperkt verzoeker zich ertoe zijn genuanceerde verklaringen tijdens het eerste gehoor van het CGVS te herhalen, wat niet dienstig is ter weerlegging van de vastgestelde incoherenties ten aanzien van zijn overige verklaringen, te meer daar deze de oorzaken van zijn vermeende problemen in Namanga betreffen en derhalve verder afbreuk doen aan zijn geloofwaardigheid.

Dat verzoeker eveneens op onrechtstreekse manier vernomen zou hebben dat zijn stand op 4 februari 2007 vernield zou zijn door de Mungiki, betreft opnieuw een *post factum* bewering, waarbij hij een combinatie tracht te maken van zijn verklaringen voor DVZ dat de omstaanders de Mungiki beschuldigden (administratief dossier, stuk 8, nr. 41) en zijn verklaringen voor het CGVS dat niemand iets wilde zeggen en hij dus niet van de handelaars vernomen had wie zijn stand vernield had (administratief dossier, stuk 3, p. 25-27). Deze

verklaringen bieden echter geen ruimte voor de *a posteriori* nuanceringen die verzoeker tracht aan te brengen.

Verzoekers argumentatie dat zijn drang om zaken te doen in Namanga groter was dan zijn angst voor het feit dat er een Mungiki trainingskamp vlakbij gelegen was doet geenszins afbreuk aan de bestreden motivering, waarin terecht wordt gesteld dat de keuze om zich in Namanga te vestigen, in de wetenschap dat hij zich daar in de buurt van een dergelijk kamp bevindt, in ernstige mate verzoekers voorgehouden vrees ten aanzien van de Mungiki relateert.

De Raad stelt vast dat verzoeker zich met betrekking tot de bijdrage die hij in Mombasa diende te betalen en de vraag of hij daar beschuldigd werd van prostitutie, dan wel het voorstel kreeg zich te prostitueren, opnieuw beperkt tot het maken van een combinatie van zijn eerdere verklaringen, hetgeen niet volstaat om de vastgestelde tegenstrijdigheden te ontkrachten. Verzoeker werd overigens met betrekking tot beide aspecten tijdens het gehoor voor het CGVS gewezen op zijn afwijkende verklaringen voor DVZ en had derhalve op dat ogenblik reeds de in het verzoekschrift weergegeven rederingen kunnen aanvoeren (*ibid.*, p. 31).

Waar verzoeker de tegenstrijdigheden tevens wijt aan de verschillende klemtonen die tijdens de gehoren zouden gelegd zijn, waarbij hij voor het CGVS een meer gedetailleerde uitleg kon geven, merkt de Raad op dat van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, verwacht kan worden dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 13 oktober 2005, nr. 150.135). Hij heeft zowel op DVZ als op het CGVS de mogelijkheid gekregen om zijn asielmotieven op omstandige wijze uiteen te zetten. Verzoekers voorgehouden twijfel omtrent zijn seksuele geaardheid betreft evenmin een overtuigende verklaring voor de incoherenties.

Daargelaten de vaststelling dat uit het bovenstaande blijkt dat verzoeker voor het CGVS op meerdere punten geconfronteerd werd met zijn afwijkende verklaringen bij DVZ, dient te worden opgemerkt dat de Commissaris-generaal door geen enkele bepaling verplicht wordt tot dergelijke confrontaties, noch tot het houden van een tegensprekelijk debat.

Verzoekers theoretische uiteenzetting aangaande vervolging door particulieren en het voorhanden zijn van een binnenlands vluchtalternatief zijn geenszins dienstig om een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken, te meer daar uit het bovenstaande blijkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door hem aangevoerde vervolgingsfeiten. Ook zijn algemene beweringen over het feit dat de Mungiki hem in andere steden eveneens zouden vinden, gelet op het lot dat enkele vrienden van hem zouden ondergaan hebben, kunnen om dezelfde reden niet worden aangenomen.

Uit het bovenstaande blijkt dat de bestreden beslissing op basis van een uitvoerige motivering, welke zijn grondslag vindt in het administratief dossier, tot het besluit kon komen dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker aangevoerde asielmotieven.

Verzoeker slaagt er niet in de talrijke incoherenties te ontkrachten, waardoor de motivering onverminderd overeind blijft en door de Raad wordt overgenomen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

De door verzoeker ter zitting neergelegde artikelen vermogen niet afbreuk te doen aan de bovenstaande vaststellingen. De artikelen van 30 november 2008 en december 2008 hebben betrekking op het conflict tussen rivaliserende Mungiki-bendes. Het derde artikel, dat reeds dateert van april 2008, heeft betrekking op problemen, veroorzaakt door de Mungiki-sekte. Dit artikel heeft betrekking op de volgens verzoeker bestaande algemene situatie in zijn land van herkomst en volstaat niet om aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst daadwerkelijk wordt bedreigd en vervolgd of geen bescherming zou kunnen verkrijgen van de overheden. Verzoekers vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier, gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn problemen met de Mungiki, in gebreke.

Gelet op het voorafgaande kan niet worden aangenomen dat verzoeker voldoet aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980.

4.1. In ondergeschikte orde vraagt verzoeker de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Hij werpt de schending op van artikel 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980, richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 en van de materiële motiveringplicht, minstens de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering.

Verzoeker weerlegt met klem de bestreden beslissing waar deze stelt dat de gemoederen sedert maart 2008 bedaard zijn en er geen sprake meer zou zijn van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in Kenia. Hij betoogt dat de gewone burgers voortdurend het slachtoffer zijn van de machtsstrijd tussen de verschillende stammen en de regering. Verzoeker geeft aan dat er meer dan 600.000 mensen ontheemd zijn naar aanleiding van het geweld en de terugkeer moeizaam verloopt, waardoor het voor mensen die zich nog verder bevinden, zoals verzoeker, onverantwoord is om hem terug naar Kenia te sturen.

Hij wijst op de voortdurende machtsstrijd van de Mungiki en verwijst naar hetgeen in punt 3.1. werd uiteengezet ter weerlegging van de bestreden motivering omtrent de ongeloofwaardigheid van zijn problemen.

Verzoeker blijft erbij dat hij door zijn Kikuyu origine en zijn talenten als verkoper steeds zal gevisieerd worden en verwijst naar de informatie in het administratief dossier. Hij merkt op dat in dit CEDOCA-document echter geen overzicht gegeven wordt over de mate waarin de oproep tot een staakt het vuren worden nageleefd en het document bovendien dateert van juli 2008, twee maanden na de oproep.

4.2. Voor zover verzoeker zijn vraag om subsidiaire beschermingsstatus op dezelfde feiten stoelt als deze welke de grondslag vormen van zijn asielrelaas, dient te worden gewezen op de sub 3.2 vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn voorgehouden problemen met de Mungiki.

De door verzoeker ter zitting neergelegde artikelen maken weliswaar melding van een aantal incidenten met de Mungiki-sekte, doch hieruit blijkt niet dat er in Kenia sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, zoals vereist krachtens artikel 48 §2, c van de voormelde wet van 15 december 1980. Derhalve vermogen de bijgebrachte artikelen geen afbreuk te doen aan de informatie waarop de bestreden beslissing gesteund is (administratief dossier A, stuk 12: "landeninformatie"), waaruit blijkt dat de situatie in Kenia op dit ogenblik niet van die aard is dat er sprake kan zijn van ernstige bedreigingen van het leven of de persoon van burgers als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Een schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

Het voorgaande in acht genomen dient aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus te worden ontzegd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 17 december 2008 door:

dhr. W. MULS, wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A. DE POOTER, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DE POOTER.

W. MULS.